

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γών ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μ ἔ ν ο.
 Γιὰ τὰ ξένα ἑμὸς μέρη — δ ε κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ σ τ ὠ χ ε ρ ἰ.

* Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἔδραμον στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Ἀπριλίου δεκακοτὸ
 και κανονίδι βροντᾶ φρικτῶ.

* Ἔτος χίλια κι' ἑνῆκόσια δεκαπέντε δοξασιμένο,
 ποῦ μὲ μάντιες εὐαίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσιμένο.

Εἰς τὰ χίλια και τρακόσια πρόσθε, εἰκοσι κι' ἑνιά,
 φαίνεται πῶς κι' οἱ φρατέλοι σ'ηκωθῆκαν στὰ πανιά.

**Ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
 ἐν μέσῳ μάγων τωρινῶν,**

Φ. — Ἐλθετε χωρὶς ν' ἀργήτε
 οἰεῖς οἱ μάντιες κι' οἱ προφῆται.
 Θέλω νὰ μαντεύσαστε
 και νὰ προφητεύσαστε
 μέσα σὲ μιά πλάσι ροδοστολιμένη,
 ποῦ σκορπίζει μύρα,
 τί μᾶς περιμένει.
 τί μᾶς κλώθ' ἢ μοῖρα.

Σεῖς ὅπου τὸ δῶρο
 τῆς μαντείας ἔχετε,
 και τὸν λιμαδέρο
 Φασουλῆ συντρέχετε,
 δεῖν χάσκων ἀπορῆ
 και μονάχος δὲν μπορῆ
 μὲ τὴν ἰδική του γνῶσι
 τὰ συμβαίνοντα νὰ νοήσῃ.

Σεῖς πολλὰ τε και παντοῖα,
 νεὰ και παλαιὰ μαντεῖα,
 τῆς Δωδώνης, τῶν Δελφῶν,
 δώσατε χρησμοὺς και ὅ' ἕνα
 παραχάσκοντα σοφόν,
 ὅπου τάχει σὰν χαμένα.

Δάφνην μάντιδα και πάλιν
 μέσα στὴν ἀγρίαν πάλην
 λάμπων Φοῖτος ἄς κρατή.

Κι' ἄς προσέρχεται καθένας
 και μὲ καταπληκτικούς φρένας
 χρησμοὺς νέους ἄς ζητή.

* Ἄν κανεῖς δὲν ἀμειβάλλῃ
 γιὰ τὸ δόλιο μας κεφάλι
 πῶς δὲν εἶναι στὰ καλά του.

Πλὴν Πυθία λιμαδέρα
 ἀπὸ τρίποδος και τώρα
 ἄς λαλήσῃ χρυσογλά του.

Λύσαστε μακρὰν σιγὴν
 σὰ φρενῶν ἀνεμοζάλην,
 και λαλέουσιν πιγγρῆν
 ἄς ἀκούσωμεν και πάλιν.

* Ἐν τῇ μέσῳ τῶσων σάλλων
 ἔδωρ ἄς λαλήσῃ λάλον,
 και γιὰ τοῦτο τὸ καμίνι
 νετὰ σκέτα νὰ μᾶς πῆ
 ἂν στὴν στάσιν θ' ἀπομαίνῃ
 τῆς οὐδατερρότητος
 μέσα στὴν ἀνατροπῆ
 τῆς κουταθροπότητος.

* Πῆτε, Κάλχαντες μεγάλοι,
 σὲ σοφὸν ἀνέστιον,
 ἂν θὰ στέκοιμε και πάλι
 σὰν οὐστὸν Ἡφαίστειον.

* Ἐμπροστά σας γόνυ κλίνω,
 πῆτε μου, παρακαλῶ,
 τί νὰ κρύβεται ὁ ἐκείνο
 και σὲ τοῦτο τὸ μάλω.

Κόσμος πολὺς σκοτίζεται
 στὴν γῆν τῶν κεχρηναῶν,
 κι' ἔντρομος ἐνοτίζεται
 κατὶ φωνὰς ὀρνέων,

και των πτερών ε θέρουος μάς δείχνει φανερά
πως αλληλοσπαράζονται με νύχια τρομερά.

Σεις μαγείας πνεύματα
και λυκά και μαύρα,
κύψετε στα νεύματα
χάσκοντος παλάθρα.

* Άστρα μου και ποβλία.
μαύρα νυκτοποβλία,
δαίμονες με κέρατα,
κουκουβάγαις, τέρατα,
γύφτισαις με μύλους.

Δέητες κολλάζοντες,
μάντεις αλαλάζοντες
σε σοφους δμλους,
δπού μάγια κάνετε και οε φως και σκότος,
σήμερα λαλήσατε,
κι' άπορίας λύσατε
κόσμου κεχηγνότος

◆◆◆◆◆
**Μάντεις έρχεται γνωστός
και τρώντε θαυμαστός.**

Φ. — Μάντι τούτων των καιρών,
ελα θέλων και μη θέλων
να μαντεύσης το παρόν,
να μαντεύσης και το μέλλον.

* Πές μου τά τ' έθοντα πάντα,
πές μου τά τ' ασόσμηνα,
τά σημερινά συμβάντα
και τά συμβησόμενα.

Δεν έξεραι, μάγε, σήμερα ποδόν να πρωτοπιστεύσης,
κι' ελα να μ' άπαντήσης
αν γίνονται με την Άνταντ ή διαπραγματεύσεις
ή βολιδοσκοπήσεις.

* Εμμετρος χάχας σ' έρωτά κι' άπάντησιν σου θέλει:
τί λές; θα' εγοδν άληθινά Ρωμονοι και Φρατέλοι;
κι' αν εβγουνε κι' οι δυο μαζί, κι' αν ενας' εγγη μονάχα,
θα' εγοδμε κι' εμεις τάχα;

Μα σό καθέλου δαν' μιλάς,
μόνο με βλέπεις και γαλάς.
* Αμμή τί μάγος είσαι σό,
ποδ με βλακεία παρισσή
μου παρακοροεύσαι;...
άιντε να μου κουρεύσαι.

* Όταν εις έρωτήματα σπουδαία σάν κι' αυτά
δ νοες σου σταματά,
κι' ή μαντική σου δόναμις χάνη την δύναμι της,
τότε, κήρ μάγε, βράσε την και πίνε το ζουμι της.

Μη ρόλον υποκρίνεται τόσης ήλιθιότητος,
και πές μου τώρα φανερά,
αν δντως τούτη τη φορά
θα' εβγουνε κι' οι φρατέλοι μας εκ της ουδετερότητος.

*** Ο μάγος όμιλει
τέτοια στον Φρατούλη.**

Μ. — Πολλαις φασαρίαις,
μπάμ μπούμ μπαταρλαίς,
μπάμ μπούμ Λαθανέλια.

Και γλάροι και γύπες,
τρυπόνουν σε τρόπαις
πολλοι σάν κουνέλια.

Ρωμοδών. Φρατέλων άνοιγει το στόμα,
κάν θάβγουν καν εχι δαν έξερουν άκόμα.

Μα λην Κολονέλοι
πως θάβγουν άντάμα
Ρωμοδοι. Φρατέλοι
'στών φόνων το δρόμα.

Γιά κούτα τά μάγια,
πατά κουκουβάγια,
σφυρίζουε φίβια.

Κουβένταις πολλαις,
Ρωμηθιν καρφαλαίς
γεμάταις καρδία.

Καπνοι καρφαλών
σας δείχνουν θολόν
γαλάζιον αιθέρα.

Φωνάζουν τρελλά
κεκόρρα πολλά
και νύκτα και μέρα.

Καθένα κορμι
ζυνηά στην όρμη
της λόγχις, του έίφους.

Σε κόσμο σφαγαίς
ζηται' έκλογαίς
και κάλπαις και ψήφους.

Τί τάχα σημαίνουν
κλονίζοντες ήχοι,
και ποιδς νικητής;

* Εδω περιμένουν
ποιδς θάχη την τάχη
να' εγγη βουλευτής.

* Ο κόσμος χαλειζέται
και κάτω κυλιζέται
το Τουρκικο φέσι.

Κι' ή δόλια σας κούτρα
ζηται με τά μούτρα
'στης κάλπαις να πέση.

* Στης κάλπης το κράτος
αν κάνη μετάνοια
το κάθε καθωδι.

Μα Ρήγας γεμάτος
με δόξης στεφάνια
λαμπρός ξεσπαθώνει.